

KING KONG-THEORIE

Van Virginie Despentes verschenen eerder bij De Geus

Apocalyps Baby

Het leven van Vernon. Deel I

Het leven van Vernon. Deel II

VIRGINIE DESPENTES

KING KONG- THEORIE

Uit het Frans vertaald door Alice Teekman

— PUBLIEKE RUIMTE —

DE GEUS

Oorspronkelijke titel *King Kong théorie*, verschenen bij
Bernard Grasset

Oorspronkelijke tekst © Editions Grasset & Fasquelle, 2006

Nederlandse vertaling © Alice Teekman en De Geus BV,
Amsterdam 2023

Omslagontwerp Kaftwerk | Janine Hendriks

Typografie binnenwerk Zeno Carpentier Alting

ISBN 978 90 445 4629 3

NUR 320

*Voor Karen Bach, Raffaëla Anderson
en Coralie Trinh Thi*

INHOUD

Bad Lieutenantes	9
Verneuk ik jou of verneuk jij mij?	17
Die slet kun je onmogelijk verkrachten	35
Slapen met de vijand	61
Pornoheksen	93
King Kong Girl	117
Tot ziens, meiden	143
Bibliografie	155

BAD LIEUTENANTES*

Ik schrijf vanuit het land van de lelijke vrouwen, voor de lelijke, de oude, de potteuze, de frigide, de slecht geneukte, de niet-neukbare, de hysterische en de geschifte vrouwen, voor iedereen die geweerd wordt van de grote lekkerwrijvenmarkt. En ik begin hiermee zodat het van meet af aan duidelijk is: ik verontschuldigd me nergens voor, je hoort mij niet klagen. Ik zou met niemand willen ruilen, want Virginie Despentes zijn lijkt me een stuk aantrekkelijker dan wie of wat dan ook.

Ik vind het fantastisch dat er ook vrouwen zijn die van verleiden houden, die daar goed in zijn, en andere die

* Verwijzing naar *Bad Lieutenant*, een film van Abel Ferrara (noot van de vertaler).

zich liever aan de haak laten slaan, dat er vrouwen zijn die naar seks ruiken, en andere naar de zelfgebakken cake voor de kinderen als ze uit school komen. Fantastisch dat er heel zachteardige zijn, en andere die zich op en top vrouw voelen, dat er jonge, bloedmooie of elegante en stralende vrouwen zijn. Echt waar, ik ben heel blij voor alle vrouwen die tevreden zijn met hoe het is. Dat zeg ik zonder enige ironie. Alleen hoor ik daar niet bij. Natuurlijk zou ik niet schrijven wat ik schrijf als ik mooi was, zo mooi dat alle mannen die ik tegenkom zich anders zouden gaan gedragen. Ik spreek als een proletariër van de vrouwelijkheid, zoals ik gisteren deed en vandaag opnieuw doe. Toen ik in de bijstand zat, voelde ik totaal geen schaamte dat ik een sociale paria was, alleen maar woede. Als het om vrouw-zijn gaat is dat net zo: ik schaam me er niet voor dat ik geen superlekker wijf ben. Wel maakt het me razend dat ik als vrouw naar wie mannen amper omkijken voortdurend de boodschap krijg dat ik er niet eens hoor te zijn. We zijn er altijd geweest. Al kwamen we niet voor in romans van mannen, die zich alleen maar vrouwen kunnen voorstellen met wie ze graag naar bed willen. We zijn er altijd geweest maar hebben nooit een stem gehad. Zelfs tegenwoordig, nu er veel romans door vrouwen geschreven worden, kom je zelden een vrouwelijk personage tegen dat er onaantrekkelijk of onbeduidend uitziet, dat ongeschikt is om mannen te beminnen of door hen bemind te worden. Integendeel, hedendaagse

heldinnen houden van mannen, ontmoeten er genoeg, gaan na twee hoofdstukken met ze naar bed, krijgen na vier regels een orgasme, en zijn allemaal dol op seks. De losers op het gebied van vrouwelijkheid vind ik niet alleen sympathieker, ze zijn voor mij van wezenlijk belang. Hetzelfde geldt voor losers op sociaal, economisch of politiek gebied. Ik heb liever te maken met mensen die het niet hebben gemaakt, om de doodeenvoudige reden dat het mij ook niet echt goed lukt. Daarbij zijn humor en vindingrijkheid doorgaans eerder aan onze kant te vinden. Als je niet van nature met je neus in de wind kunt lopen, ben je vaak veel creatiever. Ik ben eerder King Kong dan Kate Moss, qua vrouw. Ik ben het soort vrouw met wie je niet trouwt, met wie je geen kind krijgt, ik spreek als een vrouw die altijd té is bij alles wat ze doet, te agressief, te luidruchtig, te grof, te brutaal, te lomp en te mannelijk, zeggen ze. Toch zijn het juist mijn masculiene eigenschappen die maken dat ik iets anders ben dan een sociaal probleemgeval. Alles wat er leuk is aan mijn leven, alles wat me gered heeft, dank ik aan mijn mannelijkheid. Ik schrijf hier dus als een vrouw die niet geschikt is om mannelijke aandacht te trekken, mannelijke verlangens te bevredigen en tevreden te zijn met een plaats in de schaduw. Vanuit deze positie schrijf ik, als onaantrekkelijke maar ambitieuze vrouw, die zelfverdiend geld aantrekkelijk vindt, die macht aantrekkelijk vindt om iets te kunnen doen of weigeren, die het leven buitenshuis aantrekkelijker

vindt dan binnenshuis, die altijd nieuwe ervaringen wil opdoen en niet tevreden kan zijn met de verhalen die anderen daarover vertellen. Het boeit me niet of ik mannen geil maak als ze mij niet laten dromen. Ik ben er nooit van overtuigd geweest dat sexy meiden zelf zoveel plezier hadden. Ik heb mezelf altijd lelijk gevoeld en kan er des te beter mee leven omdat het me heeft behoed voor een kloteleven met keurige kerels die me nooit voorbij de horizon hadden gebracht. Ik ben blij met mezelf zoals ik ben, eerder begerig dan begeerlijk. Ik schrijf hier dus vanuit de kring van de onverkoopbare, de verknipte vrouwen, die hun kop kaalscheren, die zich niet weten te kleden, die bang zijn dat ze stinken, die rotte tanden hebben, die zich geen houding weten te geven, die nooit cadeaus van mannen krijgen, die met iedereen zouden neuken die genoeg met ze neemt, de dikke snollen en de kleine sletten, de vrouwen met een eeuwig droge kut, of met een dikke pens, die liever man waren, of doen alsof ze man zijn, die ervan dromen een pornoster te zijn, die geen ruk om kerels geven maar op hun vriendinnen vallen, die een dikke reet hebben, die hun donkere lichaamshaar niet laten harsen, de brutale, luidruchtige vrouwen, die alles op hun pad vernielen, die parfumerieën haten, de vrouwen die te veel rouge opdoen, die geen lijf hebben om er hoerig uit te zien maar er wel naar hunkeren, die willen flaneren met een baard en in mannenkleden, de vrouwen die met alles te koop lopen en de schuchtere met een minderwaardig-

heidscomplex, die geen nee kunnen zeggen, die opgesloten worden en in elkaar geslagen, die angst of medelijden opwekken en geen lust, de vrouwen met een slappe huid, met een gezicht vol rimpels, die dromen van een facelift, een liposuctie, een neuscorrectie, maar dat niet kunnen betalen, die er niet uitzien, die alleen maar op zelfbescherming kunnen rekenen, de vrouwen die niet kunnen geruuststellen, die niets om hun kinderen geven, die graag drinken tot ze laveloos onder de toog liggen, die zich niet kunnen beheersen; en ik schrijf ook, in één moeite door, voor de mannen die geen zin hebben om beschermend te zijn, die dat wel zouden willen maar niet weten hoe, die niet kunnen vechten, die snel janken, die niet ambitieus, competitief, goedgebouwd of agressief zijn, de mannen die angstig, verlegen of kwetsbaar zijn, die liever het huishouden zouden doen in plaats van naar hun werk te gaan, die gevoelig of kaal zijn, te arm om bij iemand in de smaak te vallen, die zin hebben om geneukt te worden, die niet willen dat er op hen wordt gerekend, de mannen die bang zijn in het donker.

Want de ideale witte vrouw, sexy maar niet sletterig, getrouwd maar niet al te gedwee, met een baan maar niet zo succesvol dat ze haar man naar de kroon steekt, slank maar niet obsessief met voedsel bezig, voor altijd jong zonder zich door plastisch chirurgen te laten verbouwen, een volmaakte moeder, maar niet volledig in beslag genomen door luiers verschonen of huiswerk

overhoren, een goede gastvrouw maar geen ouderwets huismoedertje, ontwikkeld maar minder dan een man, die gelukkige witte vrouw die ze ons steeds voorhouden, op wie we zo goed mogelijk dienen te lijken – hoewel ze zich erg lijkt uit te sloven voor weinig – die ben ik nog nooit tegengekomen. Volgens mij bestaat ze helemaal niet.